

РЕШЕНИЕ

№ 5012

гр. София, 21.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 22.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **3712** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.28 от Закона за хазарта (ЗХ) във вр. с чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], против решение № 000030-2346/02.03.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.
След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.
Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е основателна.
С искане с вх. № 26-К-85/25.02.2021 г. на Централно управление на НАП жалбоподателят поиска да му бъде възстановена държавна такса, която намирал за недължимо платена. Същата била преведена по сметка на НАП с платежно нареждане от дата 26.04.2021 г. (л.19 от делото), с посочено основание такса чл. 30, ал. 1 от ЗХ, в размер на 25 000 лв. От фактическа страна издателят на оспорения акт взел предвид, че с негово решение № 000030-1269/20.04.2021 г. бил издаден на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за игрална зала с адрес: [населено място], [улица] (л.16-18), за срок от 5 години. От правна страна приел, че таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ се дължи за услуга, която се предоставя след издаване на лиценза относно последващи действия – контролна дейност върху ползването. Таксата възниква като задължение към организатора след влизане в сила

не решението, а не е дължима във връзка с разглеждане на искането, каквато е таксата по ал.1. Двете такси са различни по същество и едната не изключва другата.

В молбата си за възстановяване на таксата дружеството посочило, че при подаване на искането за лиценз (на 27.03.2020г.) за организатора не е съществувало задължението за заплащането ѝ. Счита за недължима посочената такса, тъй като съгласно § 86, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) към горепосочения ЗИДЗХ, образувателите и неприключени до влизането сила на този закон производства до искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типове и модификациите на игрално оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната се довършват при досегашните изисквания в 9- месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Според дружеството, в „досегашните изисквания“ включват и дължимите държавни такси и организаторите следва да подават и само и единствено държавните такси, дължими към момента за подаване на искането. В тази връзка намира също, че е недопустимо за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси, като счита за недължимо платена от него втората такса в размер на 25 000 лв.

Изпълнителният директор на НАП не възприел тези доводи и с процесното решение отхвърлил искането на дружеството, при следните мотиви. За издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, по влязло в сила решение № 000030-1269/20.04.2021 г. на изпълнителния директор на НАП се дължат в условията на кумулативност: 1) Държавна такса по чл. 30, ал.1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1 т. 4, буква „а“ от ТТЗХ (за издаване на лиценз в зависимост от броя на игралните места, включени в лиценза) в размер на 7 500 лв. в случая; 2) Държавна такса по чл. 30, ал. 6 изречение второ от ЗХ (в зависимост от срока на издадения лиценз) - 25 000 лв. в хипотезата на срок на лиценза за 5 години. Административният орган намерил, че таксите се дължат на различни основания, изрично регламентирани в ЗХ, и Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта (ТТЗХ), така както са различни и критериите за тяхното законодателно дефиниране. Въвеждането с новите алинеи 5 и 6 на чл. 30 от ЗХ на такси за издаване и поддържане на лицензи според критериите „срок на лиценза“ и „брой жители в населеното място“ по местонахождение на обекта, не изключва дължимостта на таксата по чл.30, ал. 1 от ЗХ.

Посочва се в мотивите на оспорения акт и, че от разпоредбите на чл. 29, ал. 3 чл. 30 ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, е видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя. Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4, буква „о“ от Закона за държавните такси /ЗДТ/, административният орган - оказващ административната услуга или издаващ искания документ, е длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието и/ или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължими държавни такси се регламентира също със закон, в случая такава правна възможност

не с предвидена спрямо искателя нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

По тези съображения ответникът приел, че искането за възстановяване на държавната такса в размер на 25 000 лева по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, преведена от жалбоподателя на 26.04.2021 г., се явява неоснователно и го оставил без уважение с оспореното решение. Последното подлежи на обжалване пред Административен съд - [населено място] съгласно чл.28, ал.1 ЗХ.

В мотивите на оспорения акт не е обсъден доводът на дружеството, че според вида на организираните от него „хазартни игри с игрални автомати в игрална зала“, дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ (облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен), в който случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с ал. 1 от ЗХ. Този довод обаче се явява основателен. Предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр.69/2020г. Съгласно чл.30, ал.5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр.69/2020г. предишната ал.5 на чл.30 ЗХ е променена на ал.7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1.

Лицензът, издаден с решението от 20.04.2021г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл.242, ал.1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл.218, ал.1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази част. Следователно, лицензът е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл.30, ал.7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал.1. Ето защо, неоснователно е в случая събирането на такса по чл.30, ал.6 ЗХ. Наред с това следва да се отбележи и, че в мотивите на решението за издаване на лиценз, с № 000030-1269/20.04.2021г., изрично е отбелязано, че искането, по което е постановено, се разглежда съгласно § 86, ал. 1 от ПЗР към горепосочения ЗИДЗХ.

В допълнение следва да се отбележи и, че в обстоятелствената част на оспорения акт е допусната очевидна грешка, като е посочено, че размерът на таксата по чл.30, ал.1 ЗХ в случая е 7500лв. В действителност, тази такса съгласно издаденото решение за издаване на лиценз № 000030-1269/20.04.2021г. на изпълнителния директор на НАП, съобразно броя на местата – 30 в случая, е 15 000лв. Отстраняването на тази грешка обаче е в правомощията на административния орган.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но то не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за възстановяване на разноските по делото. Установява се общ размер на последните: 1350 лв., от които 50 лв. – държавна такса, и 1300 лв. – хонорар за адвокат, платен съгласно представените фактура от 14.02.2022г. и преводно нареждане от 22.02.2022г. Разноските следва да бъдат възстановени от НАП, предвид чл.2, ал.2 от Закона за НАП.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 000030-2346/02.03.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], сумата 1350 (хиляда триста и петдесет) лева – разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: